

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 822/2026
15.07.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Слободана Велисављевића и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Лазин, као записничаром, у кривичном предмету малолетног сада пунолетног АА и др, због кривичног дела тешка телесна повреда у саизвршилаштву из члана 121. став 6. у вези става 1. и члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца малолетног сада пунолетног АА– адвоката Миленка Радованов, поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Сомбору КМ.39/25 од 26.12.2025. године и Апелационог суда у Новом Саду КЖМ1 31/26 од 23.04.2026. године, у седници већа одржаној дана 15.07.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ захтев за заштиту законитости браниоца малолетног сада пунолетног АА– адвоката Миленка Радованов, поднет против правноснажних решења Вишег суда у Сомбору КМ.39/25 од 26.12.2025. године и Апелационог суда у Новом Саду КЖМ1 31/26 од 23.04.2026. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Сомбору КМ.39/25 од 26.12.2025. године, између осталих, према малолетном сада пунолетном АА је због извршења кривичног дела тешка телесна повреда у саизвршилаштву из члана 121. став 6. у вези става 1. и члана 33. КЗ изречена васпитна мера посебна обавеза да се без накнаде укључи у рад хуманитарних организација или послове социјалног, локалног или еколошког садржаја у трајању од 60 часова, а која се има обавити у року од шест месеци рачунајући од дана правноснажности решења и иста толико може трајати, али тако да тај рад не омета његово школовање или запослење, те је одређено да ће надзор над спровођењем посебне обавезе вршити суд уз помоћ органа старатељства, а уз упозорење да у случају да малолетни сада пунолетни АА не испуни изречену посебну обавезу она може бити замењена неком другом обавезом, односно неком другом васпитном мером.

Истим решењем малолетни оштећени ББ је упућен да свој имовинскоправни захтев може поставити и остварити у парничном поступку. Одређено је да трошкови поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Решењем Апелационог суда у Новом Саду КЖМ1 31/26 од 23.04.2026. године одбијене су као неосноване жалбе бранилаца малолетних сада пунолетних АА и ВВ и потврђено је решење Вишег суда у Сомбору КМ.39/25 од 26.12.2025. године.

Против наведених правноснажних решења захтев за заштиту законитости поднео је бранилац малолетног сада пунолетног АА– адвокат Миленко Радованов, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и члана 438. став 2. тачка 1) и 2) ЗКП, те због повреде права на правично суђење гарантовано чланом 32. Устава Републике Србије и чланом 6. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, те да укине правноснажна решења Вишег суда у Сомбору КМ.39/25 од 26.12.2025. године и Апелационог суда у Новом Саду КЖМ1 31/26 од 23.04.2026. године и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да преиначи наведена решења тако што ће малолетног сада пунолетног АА ослободити од оптужбе.

Врховни суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости браниоца малолетног сада пунолетног АА, у смислу одредби члана 487. Законика о кривичном поступку, оценио да су испуњени услови за одбачај захтева (члан 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП).

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1.), а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) овог законика мора се доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле ограничено је право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда закона које су учињене у првостепеном поступку и у поступку пред другостепеним судом и то због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП.

Одредбом члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП предвиђено је да ће Врховни суд у седници већа решењем одбацити захтев за заштиту законитости ако је недозвољен (члан 482. став 2, члан 483. и члан 485. став 4. ЗКП).

У конкретном случају, бранилац малолетног сада пунолетног АА као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП. Поред тога, бранилац као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, истицањем да је изрека побијаног решења противречна сама себи, те да су разлози побијаног решења противречни његовој изреци, да у решењу нису наведени разлози о чињеницама које су предмет доказивања, а и они разлози који су дати су потпуно нејасни или у знатној мери противречни, као и да о чињеницама које су предмет доказивања постоји знатна противречност између онога што се наводи у разлозима решења о садржини исправа и

записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа и записника. Осим тога, бранилац у поднетом захтеву својим наводима оспорава правилност утврђеног чињеничног стања и оцену изведених доказа од стране нижестепених судова у побијаним нижестепеним решењима, истицањем да током поступка није на несумњив начин утврђено да је малолетни сада пунолетни АА извршио кривично дело тешка телесна повреда у саизвршилаштву из члана 121. став 6. у вези става 1. и члана 33. КЗ, обзиром да осим исказа малолетног оштећеног, који је у супротности са исказима испитаних сведока и одбраном малолетника, нема ниједног доказа да је малолетни сада пунолетни АА критичном приликом ударао малолетног оштећеног, те бранилац даље оспорава постојање умишљаја на страни малолетника за извршење предметног кривичног дела, као и постојање саизвршилаштва, а такође бранилац истиче и да је суд приликом оцене изведених доказа потпуно игнорисао налаз и мишљење Центра за социјални рад који је од одлучног значаја за одлуку о кривичној санкцији, а који сви наводи браниоца у битном суштински представљају указивање на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену изведених доказа од стране нижестепених судова у побијаним нижестепеним решењима, а што представља повреду одредбе члана 440. ЗКП.

Имајући у виду да из изнетих навода произилази да бранилац нижестепена решења побија због повреда одредаба члана 438. став 1. тачка 11), члана 438. став 2. тачка 2) и члана 440. ЗКП, а што не представља законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном, односно његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд захтев браниоца у овом делу оценио недозвољеним.

Такође, бранилац као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном.

Међутим, како бранилац даље у образложењу захтева не указује у чему се конкретно састоји битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, односно уопште не наводи који од изведених доказа на којима је суд засновао побијана нижестепена решења по њему представља незаконит доказ и у чему се тачно састоји његова незаконитост, то је стога Врховни суд оценио да у овом делу поднети захтев нема законом прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона (члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП), по налажењу овога суда, подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји, обзиром да Врховни суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом указује.

Бранилац као разлог подношења захтева за заштиту законитости истиче и да је малолетном сада пунолетном АА побијаним решењима повређено право на правично суђење гарантовано чланом 32. Устава Републике Србије и чланом 6. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода.

Када се захтев за заштиту законитости подноси из разлога прописаних одредбом члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП, то се, према одредби члана 484. ЗКП, уз захтев мора доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права којом је

утврђена повреда људског права и слободе окривљеног или другог учесника у поступку, а које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима. Имајући у виду да у конкретном случају подносилац захтева за заштиту законитости уз захтев није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права, то је Врховни суд нашао да у погледу ове повреде захтев за заштиту законитости нема прописан садржај, па је на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 3) ЗКП у овом делу захтев одбацио.

Из напред изнетих разлога, Врховни суд је на основу одредаба члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП у вези чланова 484. и 485. став 4. ЗКП одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Снежана Лазин,с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић